

Umorzenie postępowania administracyjnego z mocy prawa – uwagi na marginesie nowelizacji art. 156 i 158 Kodeksu postępowania administracyjnego

► **Piotr Gołaszewski¹**

Ustawą z 11.8.2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego², która weszła w życie z dniem 16.9.2021 r., dokonano nowelizacji art. 156 i 158 ustawy z 14.6.1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego³, przyjmując w przejściowym przepisie art. 2 ust. 2 ZmKPAU21, że postępowania administracyjne w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji lub postanowienia, wszczęte po upływie 30 lat od dnia doręczenia (ogłoszenia) decyzji lub postanowienia i niezakończone przed dniem 16.9.2021 r. ostateczną decyzją lub postanowieniem, umarza się z mocy prawa. Regulacja ta, choć zasadnicze wątpliwości i kontrowersje wzbudza przede wszystkim ze względu na jej treść i skutki materialnoprawne⁴, ujawniła również procesowy problem dotyczący sposobu umorzenia postępowania, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ZmKPAU21. W praktyce orzeczniczej⁵ oraz piśmien-

nictwie⁶ dość szybko i w miarę zgodnie przyjęto, że konieczne jest wydanie decyzji umarzającej takie postępowanie (stwierdzającej jego umorzenie)⁷, co odkrywa – niepoddany dotąd bliższej refleksji⁸ – problem umorzenia postępowania administracyjnego⁹ z mocy prawa, skłaniając do podjęcia ogólnych rozważań nad tym zagadnieniem, które pozwolą także na zweryfikowanie prawidłowości przyjętej aktualnie praktyki stosowania art. 2 ust. 2 ZmKPAU21.

Wprowadzenie

Umorzenie postępowania administracyjnego – rozumiane jako przerwanie, na skutek trwałej (nieusuwalnej) przeszkody, toku tego postępowania, a więc jego zakończenie bez merytorycznego rozstrzygnięcia (co do istoty) rozpoznawanej w tym postępowaniu sprawy administracyjnej – jest instytucją procesową¹⁰. **Przyczyny** umorzenia postępowania (art. 61 § 2, art. 98 § 2, art. 105 § 1 i 2 KPA), **przypadki** (sytuacje procesowe), w których następuje zakończenie postępowania w drodze jego umorzenia¹¹ (art. 104 § 1 i 2, art. 138 § 1 pkt 2 i 3 KPA), **sposoby** tego umorzenia – z mocy prawa lub orzeczenia organu, **postać** takiego orzeczenia (decyzja lub postanowienie)

nowienie WSA w Gliwicach z 30.5.2022 r., II SA/GI 174/22, Legalis; wyroki WSA w Warszawie: z 18.10.2021 r., I SAB/Wa 250/21, Legalis; z 10.11.2021 r., I SAB/Wa 376/21, Legalis; z 12.1.2022 r., I SAB/Wa 318/21, Legalis; z 19.1.2022 r., I SAB/Wa 394-399/21, Legalis; z 21.1.2022 r., I SAB/Wa 445/21, Legalis; z 24.1.2022 r., I SAB/Wa 391/21, Legalis; z 17.2.2022 r., I SAB/Wa 383/21, Legalis; z 25.2.2022 r., I SAB/Wa 360/21, Legalis; z 10.3.2022 r., I SAB/Wa 92/22, niepubl.; z 15.3.2022 r., I SA/Wa 2695/21, Legalis; z 4.4.2022 r., I SA/Wa 3182/21, Legalis; z 8.4.2022 r., I SA/Wa 148/22, Legalis; z 11.5.2022 r., I SA/Wa 332/22, Legalis.

⁶ Por. W. Chróścielewski, *op. cit.*, s. 19–21; R. Sarbiński, *op. cit.*, art. 2, nt 4–5.

⁷ Odpowiednio dotyczy to wyroku sądu administracyjnego umarzającego postępowanie administracyjne na podstawie art. 145 § 3 ustawy z 30.8.2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. jedn.: Dz.U. z 2022 r. poz. 329 ze zm.; dalej jako: PrPSA); zob. np. wyrok NSA z 9.11.2021 r., I OSK 1407/20, Legalis oraz wyrok WSA w Warszawie z 21.9.2021 r., I SA/Wa 359/21, Legalis i postanowienie WSA w Warszawie z 7.2.2022 r., I SA/Wa 3170/21, Legalis.

⁸ Zob. G. Łaszczycza, A. Matan, *Umorzenie ogólnego postępowania administracyjnego*, Kraków 2002, s. 139 i n. W monografii tej nie podjęto w ogóle tematu umorzenia postępowania administracyjnego z mocy prawa, negując jedynie taki sposób jego umorzenia w przypadku uchylecia przez organ odwoławczy decyzji z powodu wydania jej przez organ niewłaściwy (co przyjmował W. Dawidowicz, *Zarys procesu administracyjnego*, Warszawa 1989, s. 162) oraz wskazując, że: „forma decyzji o umorzeniu postępowania głównego jest wspólna dla wszystkich kodeksowych podstaw tej instytucji – tak ogólnych, jak i szczególnych. Zasada ta nie doznaje ograniczeń” (G. Łaszczycza, A. Matan, *op. cit.*, s. 143–144). Por. też A. Olsz, *Umorzenie procesu cywilnego*, Warszawa 2016, s. 442, gdzie autor stwierdza, że: „(...) w KPK, KPA i PostAdmU próżno jest (...) szukać regulacji przewidującej umorzenie z mocy prawa. Wręcz przeciwnie, przedmiotowe kodyfikacje przewidują wyłącznie umorzenie postępowania na mocy orzeczenia sądu” (w odniesieniu do KPA autor miał tu zapewne na myśli organ).

⁹ Ilekroć w niniejszym opracowaniu posłużono się terminem „postępowanie administracyjne”, należy przez to rozumieć ogólne (jurysdykcyjne) postępowanie administracyjne, o którym mowa w art. 1 pkt 1 i 2 KPA.

¹⁰ Zob. szerzej G. Łaszczycza, A. Matan, *op. cit.*, s. 11–13.

¹¹ J. Borkowski [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2011, s. 410.

¹ Autor jest asystentem w Katedrze Prawa i Postępowania Administracyjnego, WPiA Uniwersytetu Warszawskiego; ORCID: 0000-0001-8126-0629.

² Dz.U. z 2021 r. poz. 1491; dalej jako: ZmKPAU21.

³ T. jedn.: Dz.U. z 2021 r. poz. 735 ze zm.; dalej jako: KPA.

⁴ Zob. W. Chróścielewski, *Wątpliwości dotyczące rozwiązań przyjętych w nowelizacji Kodeksu postępowania administracyjnego z 2021 r. odnoszących się do przedawnienia stwierdzenia nieważności decyzji*, ZNSA Nr 5/2021, s. 9 i n.; R. Hauser, *Granice swobody władzy ustawodawczej na przykładzie nowelizacji art. 156 Kodeksu postępowania administracyjnego [w:] Sądownictwo administracyjne w umacnianiu państwa prawa. Księga z okazji 100-lecia sądownictwa administracyjnego w województwie śląskim*, pod red. A. Matana, A. Nity, Warszawa 2022, s. 128 i n.; R. Sarbiński, *Ustawa z dnia 11 sierpnia 2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Lex/el 2021. Przepis art. 2 ust. 2 ZmKPAU21 stał się również przedmiotem wniosku o stwierdzenie jego niezgodności z art. 2, art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 oraz art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP z 2.4.1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.; dalej jako: Konstytucja RP), złożonego przez Rzecznika Praw Obywatelskich i zarejestrowanego w Trybunale Konstytucyjnym za sygn. K 2/22 (treść tego wniosku jest dostępna na: <https://ipo.trybunal.gov.pl/ipo/Sprawa?&pokaz=dokumenty&sygnatura=K%202/22>).

⁵ Zob. np. wyrok WSA w Lublinie z 30.9.2021 r., II SA/Lu 239/21, Legalis; wyrok NSA z 9.11.2021 r., I OSK 1407/20, Legalis; postanowienie WSA w Warszawie z 7.2.2022 r., I SA/Wa 3170/21, Legalis; wyrok WSA w Poznaniu z 22.2.2022 r., II SAB/Po 224/21, Legalis; posta-

i jego **formę** (art. 107 lub 124–125 KPA), a także **skutki** (formalne – art. 16 KPA) oraz środki **kontroli** umorzenia postępowania (art. 127 lub art. 141 § 1 KPA; art. 145–163 i 126 KPA) określa zatem prawo administracyjne **procesowe**¹².

Przyczyny umorzenia postępowania administracyjnego

Taki stan rzeczy nie oznacza bynajmniej całkowitego zerwania więzi między procesową instytucją umorzenia postępowania administracyjnego oraz ulokowaną w sferze materialnego prawa administracyjnego **sprawą administracyjną**, której elementami normatywnymi są dwie normy: uprawniająca do konkretyzacji prawa (norma kompetencyjna) oraz konkretyzowana (norma merytoryczna), natomiast elementami realnymi: podmioty (organ administrujący i podmiot administrowany) oraz fakty sprawy¹³ (do których wypada zaliczyć także wniosek dotyczący uprawnienia lub obowiązku, dla których konkretyzacji prawo materialne przewiduje formę decyzji wydawanej z inicjatywy uprawnionego podmiotu; w takiej sytuacji wniosek tego podmiotu dopełnia stan faktyczny warunkujący, na gruncie norm prawa materialnego, powstanie sprawy administracyjnej)¹⁴. Tak rozumiana sprawa administracyjna, choć występuje na płaszczyźnie materialnej i ma charakter uprzedni (pierwotny), a przede wszystkim samodzielny względem postępowania administracyjnego¹⁵, stanowi zarazem **przedmiot tego postępowania**, wobec czego – zgodnie z art. 105 § 1 KPA – trwale odpadnięcie któregośkolwiek z ww. elementów normatywnych¹⁶ lub realnych¹⁷ sprawy administracyjnej prowadzi do jej upadku, czyli pozbawienia postępowania prowadzonego w tej sprawie jego przedmiotu. To zaś skutkuje – *verba legis* – **bezprzedmiotowością** tego postępowania, aktywną po stronie organu obowiązek jego umorzenia

(w całości lub w części). Trwale odpadnięcie któregośkolwiek z elementów normatywnych lub realnych sprawy administracyjnej, prowadzące do jej unicestwienia i w efekcie do bezprzedmiotowości postępowania, lokuje się zatem w sferze **przyczyn** jego umorzenia. Zważywszy przy tym, że do elementów faktycznych sprawy administracyjnej należy także wniosek (żądanie) uprawnionego podmiotu, jego brak pozwala ogólną kategorią bezprzedmiotowości (art. 105 § 1 KPA) objąć również pozostałe przyczyny umorzenia postępowania przewidziane w art. 61 § 2, art. 98 § 2 i art. 105 § 2 KPA¹⁸, które prowadzą się w istocie do braku wniosku (żądania) strony. Gdyby jednak nawet nie podzielić tego zapatrywania¹⁹, to niezmiennie będziemy mieli do czynienia z **przyczynami** umorzenia postępowania administracyjnego, tyle że określonymi odrębnie w art. 61 § 2 KPA (brak uzyskania zgody strony w toku postępowania na jego wszczęcie z urzędu bez wniosku strony), art. 98 § 2 KPA (brak wniosku żadnej ze stron o podjęcie postępowania w terminie 3 lat od daty jego zawieszenia), art. 105 § 1 KPA (bezprzedmiotowość postępowania) i art. 105 § 2 KPA (wniosek strony, na której żądanie zostało wszczęte postępowanie, o jego umorzenie, przy braku sprzeciwu innych stron oraz niesprzeczności takiego żądania z interesem społecznym). Wszystkie te przepisy, poprzez odesłanie zawarte w art. 140 KPA, stosuje się zarazem odpowiednio w postępowaniu odwoławczym, jako że art. 138 § 1 pkt 2 i 3 KPA nie określa samodzielnie przyczyn umorzenia postępowania, a jedynie wskazuje **przypadki** (sytuacje procesowe), w których następuje zakończenie postępowania w drodze jego umorzenia²⁰. Można jedynie rozważać, czy umorzenie postępowania odwoławczego skutkiem cofnięcia przez stronę odwołania (wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy; art. 138 § 1 pkt 3 w zw. z art. 137 KPA) mieści się w formule bezprzedmiotowości tego postępowania (wszak jego umorzenie w tym jedynie zakresie doprowadzi do pozostawienia w obrocie prawnym decyzji organu I instancji, a więc trudno tutaj mówić o upadku sprawy administracyjnej), jednak dla prowadzonych rozważań nie ma to istotnego znaczenia, gdyż nadal mówimy wyłącznie o **przyczynach** umorzenia postępowania administracyjnego, nie zaś o innych aspektach tej instytucji procesowej.

Poczynione uwagi dają obraz kodeksowych²¹ przyczyn umorzenia postępowania administracyjnego, wśród których próżno szukać przesłanki w postaci upływu 30 lat między doręczeniem (ogłoszeniem) decyzji lub postanowienia a wszczęciem postępowania w sprawie stwierdzenia ich nieważności. Nowy art. 158 § 3 KPA, podobnie zresztą jak art. 2 ust. 1 ZmKPAU21, **nie odnosi się** bowiem w żaden sposób do czasu (okresu) trwania postępowania nad-

¹² Szerzej co do tych wszystkich kwestii zob. G. Łaszczyca, A. Matan, *op. cit.*, s. 29 i n.; por. też odpowiednio A. Olsz, *Umorzenie...*, *op. cit.*, s. 277 i n.; A. Gołąb, *Umorzenie postępowania w procesie cywilnym*, Warszawa 2020, s. 99 i n.

¹³ T. Kielkowski, *Sprawa administracyjna*, Kraków 2004, s. 32–58.

¹⁴ T. Kielkowski, *Sprawa...*, *op. cit.*, s. 32–33, 40–41, 53–54, 111 i 122–123; J. Filipek, *Sprawa odmowy wszczęcia i sprawa umorzenia postępowania administracyjnego* [w:] Instytucje procesu administracyjnego i sądownictwa administracyjnego. Księga jubileuszowa dedykowana Profesorowi Ludwikowi Żukowskiemu, pod red. Z. Czarnika, J. Posłuszny i R. Sawuly, Przemysł–Rzeszów 2009, s. 87; P. Golaszewski, J. Jagielski, *Kiedy postępowanie administracyjne wszczynają na żądanie strony?* [w:] *Jednostka wobec władczej ingerencji organów administracji publicznej*. Księga jubileuszowa dedykowana Profesorowi Barbarze Adamiak, pod red. J. Korczaka i K. Sobierskiego, Wrocław 2019, s. 174–175.

¹⁵ T. Woś, *Pojęcie „sprawy” w przepisach kodeksu postępowania administracyjnego*, AUW No 1022, Prawo CLXVIII, Wrocław 1990, s. 332–334; P. Golaszewski [w:] *Kodeks postępowania administracyjnego*. Komentarz, pod red. R. Hausera i M. Wierzbowskiego, Warszawa 2020, s. 263–264.

¹⁶ A więc np. zmiana lub uchylenie przepisów prawa materialnego będących źródłem praw lub obowiązków, o których ma orzec (wiążąc je skonkretyzować) organ w prowadzonym postępowaniu.

¹⁷ Czyli np. śmierć osoby fizycznej (ustanie bytu prawnego jednostki organizacyjnej) będącej stroną postępowania lub (w pewnym uproszczeniu) zniszczenie bądź zaginięcie rzeczy, której dotyczy postępowanie.

¹⁸ Na temat tych przyczyn zob. szerzej G. Łaszczyca, A. Matan, *op. cit.*, s. 93 i n.

¹⁹ Por. np. G. Łaszczyca, A. Matan, *op. cit.*, s. 110–111.

²⁰ J. Borkowski [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks...*, *op. cit.*, s. 410.

²¹ Istnieją również przyczyny pozakodeksowe (o czym dalej) – zob. np. art. 214b ust. 2 ustawy z 21.8.1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t. jedn.: Dz.U. z 2021 r. poz. 1899 ze zm.; dalej jako: *GospNierU*).

zorzego²² wszczętego **przed** upływem 30 lat od daty doręczenia (ogłoszenia) decyzji lub postanowienia, w tym **nie przewiduje**, aby upływ tego 30-letniego terminu **już po** wszczęciu postępowania nadzorczego miał prowadzić do jego umorzenia²³. Mówimy tutaj bowiem o terminie obustronnie oznaczonym, którego początek wyznacza data doręczenia (ogłoszenia) decyzji lub postanowienia, zaś koniec data wszczęcia postępowania nadzorczego, przy czym art. 158 § 3 KPA (w zw. z art. 2 ust. 1 ZmKPAU21), jako negatywny skutek upływu tego terminu, wskazuje **jedynie** niedopuszczalność wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji (postanowienia), **a nie** wyłączenie możliwości merytorycznego zakończenia takiego postępowania po upływie – już w jego toku – 30 lat od dnia doręczenia (ogłoszenia) kontrolowanej decyzji lub postanowienia²⁴. Dostrzegając zatem, akcentowaną także w orzecznictwie²⁵ i piśmiennictwie²⁶, potrzebę **ściślej wykładni** przyczyn umorzenia postępowania administracyjnego, można tutaj poczynić analogię do (obecnego brzmienia) art. 98a ust. 1 zd. 3²⁷ i art. 145 ust. 2 zd. 1²⁸

²² Ilekroć dalej będzie mowa o postępowaniu nadzorczym, należy przez to rozumieć tryb nadzwyczajny postępowania administracyjnego dotyczący stwierdzenia nieważności decyzji (postanowienia), o którym mowa w art. 156–159 KPA (odpowiednio w zw. z art. 126 KPA).

²³ Odmienne *W. Chróścielewski, op. cit.*, s. 19, który pisze, że: „jeżeli wniosek o wszczęcie postępowania wpłynął wcześniej, ale w trakcie postępowania ten trzydziestoletni termin upłynął, wtedy organ powinien na podstawie art. 105 § 1 KPA wydać decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności”. Poglądu tego, z omawianych tutaj przyczyn, nie podzielam.

²⁴ Wszakże gdyby tak miało być, to 16.9.2021 r. na podstawie art. 2 ust. 2 ZmKPAU21 umorzyłyby się wszystkie postępowania nadzorcze wszczęte po upływie 30 lat od dnia doręczenia (ogłoszenia) decyzji lub postanowienia, zaś na podstawie art. 105 § 1 KPA (w zw. z art. 158 § 3 KPA i z art. 2 ust. 1 ZmKPAU21) należałoby – począwszy od 16.9.2021 r. – umarzać sukcesywnie wszystkie postępowania nadzorcze wszczęte wprawdzie przed upływem 30 lat od dnia doręczenia (ogłoszenia) decyzji lub postanowienia, ale w trakcie trwania których upłynął już przed 16.9.2021 r. lub upływałby po tej dacie wskazany 30-letni termin. Byłaby to jednak skrajnie restrykcyjna wykładnia, która nie znajduje oparcia ani w treści art. 105 § 1 i art. 158 § 3 KPA, ani w przepisach ZmKPAU21.

²⁵ Zob. wyrok SN z 20.1.2011 r., III SK 20/10, Legalis, w którym wprost wskazano, że: „art. 105 § 1 KPA nie może być interpretowany rozszerzająco. Przepis ten ma bowiem zastosowanie tylko w tych sytuacjach, w których w świetle prawa materialnego i ustalonego stanu faktycznego brak jest sprawy administracyjnej mogącej być przedmiotem postępowania. Oznacza to, że **postępowanie administracyjne, inaczej niż postępowanie cywilne, staje się bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 105 § 1 KPA tylko wtedy, gdy brak jest sprawy administracyjnej, która może być zalatwiona decyzją, nie zaś wtedy, gdy wydanie decyzji staje się zbędne** [pogrub. – P.G.]”. Tak samo wyrok SN z 5.1.2011 r., III SK 34/10, Legalis; wyrok NSA z 24.1.2012 r., II OSK 2104/10, Legalis; wyrok NSA z 28.2.2018 r., II GSK 1567/16, Legalis.

²⁶ Zob. np. *M. Romańska* [w:] *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, pod red. *H. Knysiak-Molczyk*, Warszawa 2015, s. 703–704.

²⁷ W brzmieniu: „**Wszczęcie postępowania** w sprawie ustalenia opłaty adiacenckiej **może nastąpić w terminie do 3 lat** [pogrub. – P.G.] od dnia, w którym decyzja zatwierdzająca podział nieruchomości stała się ostateczna albo orzeczenie o podziale stało się prawomocne”.

²⁸ W brzmieniu: „**Wszczęcie postępowania** w sprawie ustalenia opłaty adiacenckiej **może nastąpić w terminie do 3 lat** [pogrub. – P.G.] od dnia stworzenia warunków do podłączenia nieruchomości do poszczególnych urządzeń infrastruktury technicznej albo od dnia stworzenia warunków do korzystania z wybudowanej drogi, jeżeli w dniu stworzenia tych warunków obowiązywała uchwała rady gminy (...)”.

GospNierU²⁹, przy jednoczesnym podkreśleniu **różnic** pomiędzy treścią art. 158 § 3 KPA (w zw. z art. 2 ust. 1 ZmKPAU21) oraz takich przepisów, jak art. 92c ust. 1 pkt 3³⁰ ustawy z 6.9.2001 r. o transporcie drogowym³¹ lub art. 89 ust. 10³² ustawy z 16.4.2004 r. o ochronie przyrody³³, które wyraźnie – a zarazem **odmiennie** niż art. 158 § 3 KPA (w zw. z art. 2 ust. 1 ZmKPAU21) – przewidują, że po upływie wskazanych w tych przepisach terminów postępowania nie wszczyna się, zaś postępowanie już wszczęte należy umorzyć³⁴. Ponadto nie sposób przystać na koncepcję umorzenia postępowania nadzorczego, w toku którego upłynęło 30 lat od daty doręczenia (ogłoszenia) kontrolowanej decyzji lub postanowienia, na podstawie art. 105 § 1 KPA³⁵. Termin przewidziany w art. 158 § 3 KPA (w zw. z art. 2 ust. 1 ZmKPAU21) ma bowiem charakter **procesowy** (wyznaczają go zdarzenia procesowe i taki też skutek – w postaci odmowy wszczęcia postępowania nadzorczego³⁶ – wywołuje jego uchybienie), nie zaś materialny, jak jest to w przypadku art. 146 § 1 (w zw. z art. 151 § 2) KPA oraz art. 156 § 2 (w zw. z art. 158 § 2) KPA³⁷. Używając terminologii prawnokarnej³⁸ można zatem w pewnym uproszczeniu powiedzieć, że w art. 158 § 3 KPA (w zw. z art. 2 ust. 1 ZmKPAU21) mamy do czynienia z procesowym przedawnieniem ścigania decyzji (postanowienia), a nie materialnym przedawnieniem wyrokowania co do ich nieważności (wydania z naruszeniem prawa), wobec czego upływ przewidzianego w tym przepisie 30-letniego terminu **już po** wszczęciu postępowania nadzorczego **nie prowadzi** do trwałego odpadnięcia żadnego z elementów normatywnych lub realnych sprawy administracyjnej³⁹, a tym samym do unicestwienia tej sprawy i bezprzedmiotowości postępowania oraz jego

²⁹ Na gruncie przywołanych przepisów tej ustawy *W. Piątek* trafnie stwierdził, że: „jeżeli dojdzie do wszczęcia postępowania w sprawie ustalenia tej opłaty [adiacenckiej – P.G.], wówczas **jego dalszy przebieg nie jest już ograniczany jakimkolwiek terminem przedawnienia** [pogrub. – P.G.]” (*W. Piątek*, *Przedawnienie w prawie administracyjnym*, Poznań 2019, s. 127).

³⁰ W brzmieniu: „**Nie wszczyna się postępowania** w sprawie nałożenia kary pieniężnej (...) na podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem, **a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza się**, jeżeli (...) od dnia ujawnienia naruszenia upłynął okres ponad 2 lat [pogrub. – P.G.]”.

³¹ T. jedn.: Dz.U. z 2022 r. poz. 180 ze zm.; dalej jako: *TransDrogU*.

³² W brzmieniu: „**Nie wszczyna się postępowania** w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, **a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza się**, jeżeli od końca roku, w którym usunięto lub zniszczono drzewo lub krzew albo uszkodzono drzewo, upłynęło 5 lat [pogrub. – P.G.]”.

³³ T. jedn.: Dz.U. z 2022 r. poz. 916 ze zm.; dalej jako: *OchrPrzyrodU*.

³⁴ Por. też art. 189g § 2 KPA oraz art. 17 § 1 ustawy z 6.6.1997 r. – *Kodeks postępowania karnego* (t. jedn.: Dz.U. z 2022 r. poz. 1375 ze zm.; dalej jako: *KPK*).

³⁵ Tak *W. Chróścielewski, op. cit.*, s. 19.

³⁶ Na podstawie art. 61a w zw. z art. 158 § 3 KPA. Tak samo *W. Chróścielewski, op. cit.*, s. 19.

³⁷ Por. *W. Piątek, op. cit.*, s. 121–128, który w ramach przedawnienia uprawnień procesowych trafnie **rozróżnia** przedawnienie **orzekania** przez organ (por. też uchwała NSA z 25.11.2013 r., I OPS 6/13, *ONSAiWSA Nr 2/2014*, poz. 18) od przedawnienia **wszczęcia** postępowania administracyjnego.

³⁸ Zob. np. *K. Marszał*, *Przedawnienie w prawie karnym*, Warszawa 1972, s. 12; *L. Gardocki*, *Prawo karne*, Warszawa 2003, s. 200–202.

³⁹ Co do pojęcia sprawy w postępowaniu nadzorczym zob. *T. Kielkowski*, *Sprawa...*, *op. cit.*, s. 149–151; *B. Adamiak*, *Przedmiot postępowania*